

Alin-Doru Pavel

Pourquoi moi?

Toată copilăria mi-am dorit să devin militar de carieră. După școala gimnazială, am dat examen de admitere la Liceul Militar din Câmpulung Moldovenesc. Am fost primul pe listă. Sub linie. La vremea aceea, cel puțin la noi la țară, în comuna Doseni, „erai tare” dacă intrai la liceul militar.

Am fost repartizat la un liceu din județ unde au mai rămas locuri. Liceul Industrial din comuna Sărulești. Dar gândul de a deveni militar nu l-am abandonat.

M-am dus în timpul clasei a XII-a, cu tata, la oraș, să mă înscriu la armată. Am ajuns la Comisariatul Militar Județean, tata a rămas la poartă, iar eu am mers să fac înscrierea. Sugestia era să mă înscriu la școala militară de ofițeri, profil auto, pentru că tata era șofer și era operațională, la vremea aceea, o unitate militară în satul Pastilele, lângă Doseni. Ne-a fost prezentată oferta educațională a Ministerului Apărării Naționale. La ofițeri, la auto, se dădea examen la matematică și fizică iar perioada de școlarizare era de 4 ani. Uff, mate și fizică.

– Altcva nu aveți? am întrebat. Ceva cu admitere la istorie.

– Ba da, mi-a răspuns ofițerul reprezentant al C.M.J.-ului. Avem, la profilul grăniceri. Se dă examen la istorie și literatură.

„Perfect” mi-am zis, neștiind mai nimic despre ce înseamnă profilul respectiv, doar că trebuia să ajung militar. Aveam o mare admirație pentru bunicul meu, rămasă memorabilă pentru mine afirmația unui „leat” de-al bunicului meu, care a spus despre mine față de un altul, când veneam de la școală: „Uite, ăsta mic e nepotu' lu' Cornel Pavel, locotinentu' de cavalerie”.

După război, bunicul meu a devenit civil, lucrând până la pensie contabil la „industria locală”, cum era cunoscută unitatea respectivă. În particular se ocupa de legumicultură. Aveam sere, unde îmi plăcea să lucrez cu el. De obicei în seră era cald și echipamentul de muncă era „la bustu' gol”. Bunicul meu avea o urmă adâncă în zona mijlocului de la un obuz explodat, din timpul războiului. Purta cu mândrie

acel semn de pe front. În afara gospodăriei nu l-am văzut să iasă niciodată fără cravată. Vara, oricât de cald era, cămașă cu mânecă scurtă și, obligatoriu, cravată.

În anul 1991 am luat examenul de admitere la Școala Militară de Infanterie, Grăniceri și Chimie, U.M. 01512 Sibiu, și am absolvit școala în anul 1993, la Oradea. Între timp, grănicerii fuseseră transferați de la Ministerul Apărării Naționale la Ministerul de Interne.

Succesele mele în viață s-au întâmplat în anii fără soț, eu fiind născut în '73, pe 13, a-ntâia.

În anul 2001 am obținut licența la Facultatea de Drept din cadrul Academiei de Poliție „Alexandru Ioan Cuza” București. Fusesem admis la facultate, la profilul grăniceri, la Iași, și am terminat la București, profilul poliție de frontieră, pe perioada studiilor mele universitare grănicerii fiind asimilați de poliția de frontieră. Prin lege, polițiștii de frontieră au devenit, din militari, în anul 2002, funcționari publici cu statut special.

Indiferent de schimbări, de vremuri, tot militar rămân. Azi, 23.11.2018, am avut această revelație. Am fost instruit pentru războaie terestre, am făcut sute de kilometri „în marș”, cu dotarea completă, raniță, armament (eu fiind în școala militară și pușcaș și mitralior), cutiile cu benzi de mitralieră, lopățica Lineman, încărcătoare, bidonașul cu apă, foaia de cort făcută bandulieră și, uneori, cu masca de gaze „pe figură”. Tot timpul în bocanci. Iar învierarea, în fiecare dimineață la 05.30, la bustul gol. Iarna era voie în maiou. Ședințe de tragere. Tragerile cu armamentul de război, nenumărate, erau momente de mare satisfacție. În continuare ador armele. Cele convenționale.

Deci trebuie să lupt. Și voi lupta.

Plec la București să-l văd pe tata. Este într-un cămin de bătrâni, pentru că în 2016 a avut un șoc puternic și și-a pierdut mințile. Acum două zile m-a sunat mama și mi-a zis că tata întreabă de mine.

Dis-de-diminează am plecat la stomatolog la București, soția și fiica mea având programare la ora 08.00. La ora 08.30 terminasem. O sun pe mama, ea fiind la Doseni, îi spun unde sunt și că vreau să merg să-l văd pe tata. Mi-a spus adresa: strada Cumidava, numărul 54. Gabriel a activat GPS-ul și în scurt timp am ajuns în cartierul Fundeni, am coborât podul, iar în stânga era o zonă cu locuințe în construcții, cu drumuri neamenajate. Am pătruns pe străduțe și am ajuns la adresă. Într-o curte mică era o construcție cu un etaj și mansardă. Am oprit și le-am spus alor mei să coborâm. Gabi, fiul meu, cu un ușor tremur de bărbie, mi-a spus că el nu poate să-l vadă pe tata așa.

Am sunat la poarta clădirii, unde nu era nicio inscripție, firmă sau ceva care să arate că acolo ar fi azil sau cămin de bătrâni. A ieșit într-un târziu o doamnă și ne-a întrebat ce căutăm.

– Pe Pavel. Pavel Mihai. E pacient aici la dumneavoastră, i-am răspuns.

– A, ok, poștiți!, ne-a invitat respectiva doamnă. Tocmai ce dădeam la bolnavi să mănânce.

Am intrat împreună cu soția mea și am urcat la mansardă. Într-o cameră cu ușa deschisă l-am văzut pe tata, cu o bluză pe el, în pampers, iar o îngrijitoare îl îmbrăca cu o pereche de pantaloni de pijama. A fost o imagine dezolantă: tatăl meu fără burtica pe care o avea dintotdeauna, fâlcile căzute, picioarele scheletice.

– Mă cunoști?, l-am întrebat.

– Da, cum să nu.

– Cine sunt?

– Cornel.

– Și ea, cine e?, am continuat cu întrebările, arătând spre Victoria.

– Hai mă, că știu... ne-a zâmbit așa, trist.

– Haideți, vă rog, să coborâm!, ne-a invitat doamna care ne primise. E mai mult spațiu la parter.

Am ieșit din camera de la mansardă, unde nu erau decât două paturi de o persoană, tata fiind cu un alt bătrân în cameră.

Jos, la parter, gazda ne-a invitat să luăm loc la o masă: tata, eu și Victoria, soția mea, unde am desfăcut pachetul pe care i-l adusesem. Tata s-a uitat cu poftă la ce i-am adus. Victoria i-a desfăcut o banană, pe care tata a început să o mănânce. L-am privit cum mănâncă, fără să-l tulburăm. Victoria i-a mai dat o banană, un șnițel din piept de pui, după care i-a desfăcut și un pachet de biscuiți cu ciocolată. L-am privit cu răbdare cum mănâncă, după care Victoria, cu lacrimi în ochi, l-a întrebat:

– Cum îți este aici?

Tata avea un tremur permanent al mâinilor, pe care încerca să îl mascheze frecându-și palmele. Nu ne-a răspuns.

Am mai stat câteva minute cu el, timp în care nu am mai putut spune niciunul nimic, ne-am ridicat, l-am îmbrățișat, el neînțelegând ce urmează.

Gazda ne-a condus spre ieșire. Când să părăsim locația, tata a apărut în ușă.

– Și eu?, Avea o privire de copil abandonat.

M-am urcat în mașină și am plecat cu Victoria și cu copiii.

Trei generații de Pavel: bătrânul neputincios, juniorul nesigur, iar eu, în reconstrucție, confuz. Încă nu pot defini sentimentul pe care îl trăiesc. Dar familia își pune speranțele în mine. Tata a acceptat că am risipit pământurile familiei – am vândut fără să pun la loc –, dar mi-am construit o carieră.

În martie 2016, tata era un om normal! Pensionar, avea un atelier mecanic. Presta diferite servicii. Se ocupa și de două căprițe ale lui. Îmi spunea că ține la ele, că laptele de capră este cel mai sănătos. După câteva luni s-a schimbat, a început să uite, să vorbească greoi. Nu sunt în măsură să fac presupuneri, că l-ar fi afectat dosarul meu penal. Nu sunt nici medic. Lăsăm specialiștii să se pronunțe. Dar căderea lui psihică, culmea, a coincis cu „asaltul penal” asupra mea!

Anul 2016. Cifră cu soț. Nu e bine. Se apropie ziua mea de naștere, 13 ianuarie. Doamna Ileana Geamăaru, o colegă de serviciu, mă vede pe holul inspectoratului de poliție și mă abordează:

– Domnu' Pavel, se apropie ziua matală. Petrecem, nu?

– Da, doamna Ileana, cum să nu.

Pe repede înainte iau legătura cu nea „Motanu”, un coleg, Gică Înghețatu’ pe numele lui – dar toată lumea îl știe „Motanu” –, care este de acord „să facem un ceai” la el. „Motanu” are un petec de teren lângă malul Borcei, la marginea orașului.

A venit și ziua de 13 ianuarie. Mă organizez repede, cumpăr niște pește de la Piața Centrală, aveam în mașină câteva sticle cu vin de la socră-miu, de țară, iau și niște fursecuri și mă duc la nea „Motanu”, care mă aștepta, așa cum vorbisem.

Mă întorc la inspectorat, fac invitația de participare pentru după-amiază, la un grătar, colegilor de birou de la control intern, doamnei Ileana, lui Irinel Pătrașcu și Relu Cornea, șefi în poliția călărășeană. L-am invitat și pe Carmin Morga, „șef de șef”. L-am sunat și pe avocatul Călin Titrat, care m-a reprezentat la instanțele de fond și apel, unde am câștigat procesul privind doctoratul meu. Toți cei invitați mi-au confirmat prezența.

Am petrecut după-amiaza zilei mele aniversare într-o atmosferă liniștită, la malul apei, pe o vreme frumoasă, chiar dacă eram într-o zi de ianuarie, miez de iarnă. Nimic nu prevestea „furtuna” ce urma să vină.

Vremea asta nu era a bună. Mie îmi plac iernile cu zăpadă multă, pufoasă, Când nu e zăpadă se văd gunoaiile, pe care, din păcate, nu reușim să le strângem la groapa de gunoi, la periferie. Așa sunt peste tot, pe străzi, prin parcuri...

La un moment dat, Carmin Morga s-a ridicat de la masă, s-a scuzat și a zis că pleacă. Avea niște treburi urgente. După aproximativ 30 de minute îmi sună telefonul mobil. Era Carmin Morga:

– La mulți ani, Aline și îmi cer scuze că nu pot să vin la ziua ta!
 – Mulțumesc frumos!, i-am răspuns. Mi-a închis. „Păi a fost la ziua mea, doar ce a plecat?!”, am cugetat eu. Atât. Nu am dat mare importanță atunci.

După ce m-am despărțit de invitații mei, am ajuns acasă. Mă așez la masă, în bucătărie, iar după câteva minute de discuții Victoria îmi spuse că de ceva vreme o supăra ceva, în zona gâtului. A constatat că are un nodul. M-am înmuia!

- Dragă, trebuie să facem neapărat o programare la București.
- Alin, trebuie să știi la ce medic mergi, cu sănătatea nu te joci.
- Da, dragă, lasă, de aia există internet, să ne documentăm.

Și am început o perioadă febrilă de căutare, telefoane, încercări de programare. Greu. Pentru programări la medici cu bună reputație profesională, într-o lună, două.

Dublat și de activitatea profesională cu mare încărcătură la control intern, unde lucrăm: evaluări pe control intern managerial, dosare, cercetări disciplinare, grupuri de lucru, proiecte etc., a fost o perioadă agitată. Dar am reușit, în sfârșit, să obținem o programare la Spitalul „Parhon” din București, undeva la începutul lunii februarie.

Mai aveam o frământare, „îmi plecaseră din patrimoniu”, în timp, vreo 5 hectare de teren arabil și câteva terenuri situate în intravilan, pe raza orașului Doseni. Nu m-am priceput la investiții și mai rămăsesem cu 2 hectare teren arabil, pe care am convenit cu tatăl meu să nu îl mai dau decât dacă găsesc să cumpăr undeva mai aproape de mine, să pot să îl administrez cum trebuie, nu doar să iau niște produse de la arendaș și gata. Vorbisem în comuna Bocănești, locul de baștină al soției mele, cu Vasilică Clemente, un arendaș care găsisse un vânzător căruia îi dădea „negație” pentru a-mi putea vinde mie un teren arabil, eu urmând să îl cumpăr cu banii obținuți din vânzarea terenului de la Doseni. Victoria a avut și ea un hectar jumătate de la mama ei, pe care l-am vândut. Acum voiam o mică gospodărie unde să mai evadez din tumultul vieții cotidiene. „Să ai un loc al tău!”, vorba lu' tata.

Am ajuns și la „Parhon”. Am cunoscut medicul, a consultat-o pe Victoria, urmând să fie făcute analize și să fie stabilită natura nodulului, malign sau benign. Of, Doamne, ce presiune!

La întoarcerea de la București am trecut prin Bocănești, pe acasă la Vasilică Clemente, dar era la fermă. Antoaneta, soția lui, mi-a spus să vin mai pe seară. Am continuat drumul la părinții Victoriei, care erau cu treabă prin curte. Nu ninsese, deși era februarie. Am vorbit cu ei, după care am plecat spre casă.

La ieșirea din comuna Brădiștea văd că se întoarce după mine un jeep negru și se fixează în spatele mașinii mele, făcându-mi semne cu farurile să opresc. În regulă, opresc să văd despre ce este vorba. Coboară din mașină, foarte agitat, Sardin Purcoi, un cetățean care în urmă cu câțiva ani de zile îmi crescuse două animale.

– Auzi, am probleme cu poliția, cu tăurașii aia de i-am cumpărat de la țigani!

Ee, da' nu le am eu pe ale mele, stau acum să mă încarc și cu problemele ăștia. În mașină mai era și Gârban Umil, o persoană mai în vârstă, care în ultima vreme umbla cu Purcoi.

Despre Sardin Purcoi nu știusem prea multe în anul 2013, când i-am încredințat spre creștere doi tăurași, decât că era inginer agronom, fusese jandarm, iar între timp devenise agricultor. Îl confundam cu Codrin, fratele lui, tot jandarm, care venea la perchezițiile „poliției economice” și pe care îl știam din 1993. Întrebând, la acea vreme, anul 2013, agricultorii de la grupul de ferme din Bocănești, care erau vecini cu Sardin Purcoi, dacă au pământ de vânzare, am intrat în vorbă și cu acesta.

M-am adresat și lui pentru că lucra în domeniul agricol, era cunoscut ca fiind și crescător de animale și înființase o asociație agricolă în vechiul sediu al C.A.P.-ului, având combine, tractoare, hale pentru creșterea animalelor etc. I-am spus că vreau să cumpăr pământ, să pot înființa o gospodărie pentru familie, scopul fiind alimentația sănătoasă, sau să-mi înființez o livadă. Eu, când m-am mutat la București, în 2005, am cedat, de acord cu soția mea, arenda de pe

terenul de la mama ei unui cetățean, care ne creștea în fiecare an două animale pe care noi le cumpăram de mici, de la târg, primăvara.

Res Sardin Purcoi mi-a propus, până una alta, să îmi crească el două animale, așa cum făceam cu celălalt cetățean, care între timp se îmbolnăvisese. Urma Purcoi să ia arenda de pe terenul meu și, dacă nu îi rămân de acolo grăunțe, să îi plătesc munca printr-un plus de produse agricole pe care le pot achiziționa de la târgul de weekend.

Am fost de acord. Aveam exemplul lui Ticu Clemente, patronul unei firme de instalații electrice, care avea o vacă la Vasilică, ruda lui, de unde lua lapte, brânză, iar în final sacrifică animalul și lua carnea. Încin să cred că nu însemna că cei doi, Ticu și Vasilică, creșteau animale împreună.

Fermierul, Sardin Purcoi, a zis că e mai bună carnea de vită, să nu mai cumpăr porci, cum făcusem până atunci. În fiecare primăvară cumpăram doi porci, îi duceam la unu', Gelu Laguna, iar acesta lua arenda ce mi se cuvenea de la asociația agricolă toamna și, de Crăciun, îmi livra porcii. Dar în vara lu' 2012 Gelu s-a îmbolnăvit și nu am mai putut continua colaborarea cu el.

În primăvara anului 2013 am trecut pe varianta lu' Sardin Purcoi. Am cumpărat cu acesta 6 tăurași, pentru mine 2, restul i-a cumpărat el. Cum era normal, i-am declarat la medicul veterinar din comună pentru îngrijire împotriva bolilor și răspândirii acestora și au fost înscrși în exploatarea fermierului, a lu' Sardin Purcoi, ca profesionist în domeniu.

Astfel, în februarie 2016, la margine de sat, mă oprește Sardin Purcoi, foarte agitat și care „îmi balmăjește” ceva, timp de un minut-două, legat de tăurași, poliție, că este anchetat. Nu am luat în seamă, pentru că la acea vreme, cât am avut animalele în creștere și îngrijire la el, îi dădusem arenda de pe terenul soției mele primit de la mama ei și o cantitate de furaje cumpărate de la Vasilică. Suficient, zic eu, pentru faptul că îmi crescuse două amărâte de animale.

Ajunși în apartamentul nostru, Victoria a mers în dormitor să-și adune gândurile după vizita de la spital, iar eu am mers în bucătărie, unde am luat din frigider o sticlă de sana. Ce început de an!

Între timpul mi-am amintit: Antoaneta, soția lui Vasilică, mi-a zis că acesta este la fermă, dar vine mai pe seară acasă. Să trec să vorbesc cu el despre pământ. Vasilică este unul dintre fermierii care formează, ca vecinătate în comuna Bocănești, un grup de ferme împreună cu Stan Belicu, Nelu Maur, care s-a dus de tânăr, Dumnezeu să-l ierte!, și Sardin Purcoi. Când lucrăm la București mai treceam, atunci când veneam la Bocănești, pe la fermă la Vasilică să mă reconectez cu lumea satului după tumultul vieții din București.

I-am spus Victoriei că mă duc să lămuresc discuția despre pământ cu Vasilică. Am coborât, m-am urcat în mașină, și am plecat spre Bocănești. Vasilică era acasă și mi-a zis că a căzut de acord cu proprietarul terenului de 3 hectare pe care el îl avea în arenda, îi dă „negație”, prețul de vânzare fiind de 60.000 de lei. Ok, cam pentru atât m-am înțeles și eu cu un cumpărător pentru terenul de la Doseni.

Am plecat. Vizavi de Vasilică stă fratele său, Crin Clemente. Crin era în garajul de la stradă, cu ușile deschise, la un pahar de vin cu Darian Paltin. Am oprit mașina, i-am salutat și am intrat cu ei în vorbă.

Crin era secretar la primărie, iar eu voiam cartea scrisă de mine să fie în biblioteca primarului și nu numai, în biblioteca comunei. La fel ca a domnului învățător Popovici, în a cărui casă am stat în gazdă, în comuna Bocănești. Aveam în mașină una din cele trei cărți scrise de mine. I-am dat-o lui Crin și i-am zis să mă anunțe dacă primarul este interesat de ea și pentru biblioteca comunală. N-am stat mult, m-am urcat în mașină și am ieșit la șosea. În dreptul unei curți am văzut mașina lui Sardin Purcoi. Eu știam că el locuiește într-un apartament, în oraș, vizavi de S.R.I. Hai să opresc, să mă lămuresc ce a vrut. Purcoi era în curte, așezat pe lavița porumbarului.

– Salut! Cine stă aici?, l-am întrebat.

– Socră-miu.

– Ia zi, de ce m-ai oprit azi, ce voiai să îmi spui?

– Cu tăurașii ăia, cu țiganii. Am probleme.

– Adică cum, au fost furați? Eu știu că au avut acte și i-am plătit.

– Ee, alte probleme. Hai lasă, vorbim. Mă duc să mănânc.